

Billie at ræffe vor Haand til at tilveiebringe en Udvei, ad hvilken det kan komme tilveie — eller dog det Væsentligste deraf —, som udgjør Underbalancen i vor Finantslov, og da jeg er fuldkommen vis paa, at Tingene har vedtaget denne letsindigt, saa troer jeg heller ikke, at Nogen vil undslaae sig for at virke hen til, at det nødvendige Tilflud skaffes tilveie. Men har den høitærede Finantsminister Skrupler med Hensyn til, hvorvidt Loven kan fyldestgjøres, som den foreligger, saa maa han takke Gud til, at den dog kun gjælder for 2 Aar, og at man saa vil have Erfaring ikke blot med Hensyn til Maskineriets Brug, men ogsaa om det Behov, som den vil være tilstrækkelig til at fyldestgjøre, Noget, som forøvrigt Aar for Aar kan undergaae Forandring. — Jeg vil altsaa bede Thinget ikke at fravige det, som hidtil har været Brug, og som er aldeles nødvendigt, for at Landstinget skal kunne hævde sin Stilling, og navnlig ikke at fravige det i et Tilfælde, hvor vi høre os for det af Folkethinget udarbejdede System, og tage det saagodtsom uden nogen Forandring. — Der foreligger ganske vist endnu ikke nogen Folkethingsbeslutning; gjorde der det, saa vilde den jo om saa Timer foreligge her, og saa maatte vi oppebie den. Men ved dette Forslag vil det blive muligt ved endnu een Behandling her og en eneste Behandling i Folkethinget at føre denne Sag tilende og skaffe Finantsloven det Supplement, uden hvilket vi ikke kunne vende hjem fra denne Rigsdag, uden med den trykkende Følelse af at have vedtaget en Finantslov og bevilget Udgifter derpaa, uden at have sørget for at tilveiebringe de dertil fornødne Midler.

Formanden: Der er idag faldet flere Uttringer om, hvad Folkethinget maatte ville gjøre eller ikke gjøre, og hvorledes det vilde gjøre det. Det er efter Sagens Betskaffenhed naturligt, at Uttringer af den Art have kunnet falde; men jeg troer dog ikke, at det er hensigtsmæssigt, om vi gik videre i den Retning. Der kan selvfølgelig ikke her være mindste Tvivl om, at det andet Thing vil behandle saavel denne Sag som enhver anden Sag med al mulig Samvittighedsfuldhed.

Ordføreren: Den ærede sidste Taler har allerede berørt en formel Indsigelse mod Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 1, som blev fremsat af den høitærede Finantsminister og, som jeg maa tilstaae, ogsaa overraskede mig. Det er en Indsigelse af niegen væsentlig Betydning; thi, dersom den var be rettiget, saa vilde det være aldeles forkasteligt, om Landstinget gik ind paa det af Udvalget stillede Vædringsforslag. Smidlertid troer jeg ikke, der kan være fjerneste Tvivl om, hvilken dette Things Competence er i denne Henseende. Folkethinget har Ret til, at Finantsloven forelægges der, men ikke nogen videregaaende Ret, og at Sagen stiller sig saaledes, er, trods den ærede Finantsministers Indsigelse godtgjort ved Behandlingen af den sidste Indkomstskatlov. Denne Lov blev nemlig forelagt først i Landstinget, og dette Thing nedsatte et Udvalg derom, der afgav en Betænkning. Udvalget havde deelt sig i forskellige Grupper; den første Gruppe var det ærede 6te kongevalgte Medlem (Andræ), hvis Betænkning var overmaade kort, thi han tilraadede, at Lovforslaget skulde forkastes; den anden Gruppe omfattede et Fleertal af 5 Medlemmer af Udvalget, der tilraadede at udskille Lovkastets § 1, hvorefter det ved Finantsloven skulde bestemmes, hvilken Procent der skulde opkræves, og at det derimod skulde indsættes i Loven, at der for et Tidrum af to Finantsaar skulde indføres en Beskatning overeensstemmende med de efterfølgende Regler. Dernæst var der en tredje Gruppe, til hvilken henhørte det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (David), og som tillige indbefattede den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kredts (Krieger) — jeg nævner disse Medlemmer, fordi de førte Ordet i Sagen — og deres § 1 gik ud paa for de to følgende Finantsaar at indrømme en bestemt Bevilling, nemlig af 1 Million. Dette vedtoges her uden mindste Betænkning; man var altsaa gaaet over fra en Lov, der alene indeholdt Regler for Skattens Opkrævning, til en Lov, der var en Skattelov. Senere blev under Forhandlingen i det andet Thing Summen forandret; men det gjør med Hensyn til Principspørgsmaalet ikke mindste Forskjel. Dengang havde den høitærede Finantsminister